

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 21.185 van 1 januari 2009
in de zaak RvV X IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minster van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 31 december 2008 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 30 december 2008 houdende teruggedrijving en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 30 december 2008.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 december 2008, waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 1 januari 2009 om 11:00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. MONDELAERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

Gelet op titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

X, van Russische nationaliteit, en in het bezit van een Schengenvisum afgeleverd door het Griekse consulaat te Moskou, werd op 30 december 2008 om 18.32 uur door de grenscontrole aangehouden en ondervraagd over haar reisdoel. Op dezelfde dag wordt zij in kennis gesteld dat haar de toegang wordt geweigerd krachtens artikel 3, eerste lid, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) omdat zij niet in het bezit is van passende documentatie waaruit het doel en de omstandigheden van het verblijf blijken. Dezelfde dag wordt verzoekster in kennis gesteld van de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

De eerste beslissing is gemotiveerd als volgt:

“(…)

Niet in het bezit van passende documentatie waaruit het doel en de omstandigheden van het verblijf blijken (art. 3, eerste lid, 3°)

Het (de) volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd: Betrokkene wenst naar België te komen voor toeristische doeleinden en om te komen winkelen. Ze is in het bezit van een visum uitgereikt door het Griekse consulaat terwijl haar reisdoel in België en in Frankrijk ligt. Verder blijft ze alle details omtrent haar reisintenties schuldig. Zo kent ze geen verblijfsadres en kan ze geen details geven omtrent haar reisplannen (te bezoeken steden, geen toeristische info, reisbrochures) (…).

De motivering van de tweede beslissing luidt als volgt:

“(…)

Overwegende dat de teruggedrijving van Malikova, Dinara niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en betrokkene steeds ter beschikking moet zijn van de vervoerder, die verplicht is de teruggedrijving zo snel mogelijk te realiseren, wordt het noodzakelijk geacht betrokkene vast te houden in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats om de teruggedrijving te waarborgen.

(…)

In uitvoering van het bovengenoemd artikel 74/5, § 1, 1° van de wet van 15 december 1980, wordt besloten om betrokkene vast te houden te Brussels Airport – INAD's centrum in internationale zone.

(…)”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid:

2.1. Voor zover verzoekster tevens de schorsing van de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats vordert, wordt erop gewezen dat artikel 71 van de Vreemdelingenwet voorziet dat de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen bevoegd is om zich uit te spreken of de maatregel van vrijheidsberoving in overeenstemming is met de wet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is derhalve in deze niet bevoegd.

2.2. Krachtens artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (koninklijk besluit van 21 december 2006) kan slechts tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat er een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte

kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de wet voorziet, en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn herleid, moet de verantwoording van verzoekster van de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing evident, dit wil zeggen klaarblijkelijk, dit is, op het eerste gezicht onbetwistbaar, zijn. Verzoeker dient de uiterst dringende noodzakelijkheid met concrete gegevens aan te tonen. Dit impliceert dat de rechtvaardiging tweeledig is, met name dient enerzijds aangetoond te worden dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en anderzijds dient verzoekster aan te tonen dat zij niet onredelijk lang met het indienen van haar verzoekschrift heeft gewacht.

De Raad stelt vast dat aan deze vereiste is voldaan nu uit de gegevens van het dossier blijkt dat een repatriëring is voorzien op 2 januari 2009 en bijgevolg een gewone vordering tot schorsing te laat zal komen. Verzoekster heeft tevens de nodige diligentie aan de dag gelegd bij het indienen van het verzoekschrift door reeds de dag na de kennisgeving van de bestreden beslissing een vordering in te leiden.

2.3. Artikel 32, eerste lid, 2°, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 stelt dat het verzoekschrift tot schorsing een uiteenzetting van de feiten dient te omvatten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing de verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Deze bepaling dient zo te worden geïnterpreteerd dat verzoekster zich niet mag beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar integendeel zeer concrete gegevens moet aanvoeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen nadeel ondergaat of kan ondergaan (RvS 26 oktober 2001, nr. 100.400). Het moet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verweerder mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekster aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Verzoekster dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel is een afzonderlijke voorwaarde, die ook afzonderlijk dient te worden beoordeeld (RvS 12 juni 2002, nr. 107.797).

Verzoekster voert aan dat zij “haar geplande toeristische uitstap deels door haarzelf en deels door haar ouders gefinancierd in rook ziet op gaan en de feesten in gevangenschap moet doorbrengen” en dat zij “geen Nieuwjaar kan vieren samen met haar vriend”.

De Raad benadrukt nogmaals dat hij zich niet kan uitspreken over de vasthouding van verzoekster teneinde haar te repatriëren. Verder is de Raad van oordeel dat het enkele feit dat verzoekster Nieuwjaar niet kan vieren met haar “vriend” bezwaarlijk kan beschouwd worden als het rechtens vereiste moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Immers, het niet kunnen vieren van Nieuwjaar vormt op zich geen nadeel dat ernstig genoeg is om de schorsing van de beslissing te verantwoorden. Voor zover verzoekster nog wijst op het feit dat zij en haar ouders de toeristische uitstap hebben gefinancierd, oordeelt de Raad dat een financieel nadeel geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel is vermits verzoekster ingeval de bestreden

beslissing onwettig zou worden bevonden een schadevergoeding zou kunnen vorderen voor de geleden schade.

2.4. Dienvolgens is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatief opgelegde voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één januari tweeduizend en negen door:

mevr. M.-C. GOETHALS, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. CORNELIS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. CORNELIS.

M.-C. GOETHALS.